

De hoofdpijn was ondraaglijk geworden en ik zag het niet meer zitten. Alles deed pijn en ik zag geen licht meer aan het eind van de tunnel. Geen moment dat het beter leek te worden. Ik was compleet verslagen. En als een zwak, dun meisje huilde ik het in haar warme armen uit. Helaas moest ze natuurlijk een keer weer weg. Terug naar haar werk. Op haar advies had ik toch mijn moeder maar geappt dat ze naar huis moest komen en gelukkig was ze er snel. Toen ze eenmaal thuis was, was ik gelijk rustig. Blij dat mijn mama er weer was die mij even weer kon verzorgen. Het gaf me een fijn en veilig gevoel. Ze vraagt wel eens vaker of ze thuis moet blijven van werk als het niet goed met me gaat. Maar vaak vind ik dit onnodig. Ik lig alleen maar saai en stil op de bank voor me uit te staren. Dan kan ze wel thuisblijven, maar wat gaat ze dan de hele dag doen? 'Daar ga ik jou toch niet voor thuislaten,' zei ik tegen haar. Ja, natuurlijk wel, Vera! Sprak ik mezelf tegen." Geef nou gewoon toe dat je het fijn vindt als iemand alleen al naast je zit. Of dat iemand even iets te drinken voor je pakt. Je bent nou eenmaal zwak en je hoeft niet altijd alles zelf te doen. Maar ondanks dat ik eigenwijs ben en heel goed weet dat ik het wel fijn zou vinden, wil je niet toegeven aan hulp van een ander. Maar als ik dat eenmaal wel doe, is dat toch ineens wel heel erg fijn.

De rest van het weekend was één grote ellende. Ik werd huilend 's ochtends wakker van de pijn in mijn hoofd en bracht daarom de hele zondag in bed door. Stil liggend met een natte doek op m'n hoofd. Inmiddels al aan de Oxycodon, maar daardoor kwam ook alles er weer uit. Misselijkheid pilletjes werkte niet en zelfs de Oxycodon hielp niet voldoende tegen de pijn. Alsof er een mes in je oog gestoken werd. Ik kon de hele dag wel huilen. De dagen er na werden langzaam stukje voor stukje beter met baby

stapjes. Dit zou eigenlijk mijn 'goede' week moeten zijn. Een week van fysiek en mentaal herstel. Maar tevergeefs.

Dinsdag mocht ik langs bij de KNO-arts. In de rolstoel met mijn knallende hoofdpijn naar het ziekenhuis. Gelukkig hoefde ik niet lang te wachten, maar waren we snel aan de beurt. Ik moest een paar geluidstesten doen met verschillende piepjes en woorden en aan de hand daar van besprak de arts of er iets was. Hyperacusis (een aandoening waarbij gewone geluiden als onaangenaam luid, storend of zelfs pijnlijk worden ervaren. Dit omdat het gehoor te sterk reageert op geluidsintensiteit, wat kan leiden tot stress, vermoeidheid, sociale afwezigheid. (Vaak is dit in combinatie met tinnitus). Bij mij was het niet veel gek. Het hoort bij chemo therapie en komt vaak voor zeiden ze. Het is iets tijdelijks en moet vanzelf na de kuren weer weg gaan. Oké, nou dat hoop ik dan maar.

De vrijdagochtend had ik weer een afspraak bij de arts. De maandelijkse afspraak om alles door te spreken hoe het is gegaan en hoe we weer verder gaan.

De eerste vraag die ze mij stelde bij binnenkomst, was: "En Vera, hoe is deze kuur gegaan?"

"Heel eerlijk, ROT." Zo dat was gelijk duidelijk. Ze knikte naar me met een glimlach van medelijden. Ze had natuurlijk mijn dossier op de achtergrond volop mee gevolgd, en zag natuurlijk zelf ook dat ik nu voor het eerst in een rolstoel haar kamer binnen kwam. Ik vertelde haar van de vreselijke dagen en de ondraaglijke pijn, maar ook dat ik steeds zwakker werd en af viel. En dat ik eigenlijk mijn 'goede' week niet heb gehad.

Ze legde zelf uit dat ze inderdaad in mijn bloedwaarden had gezien dat ik net op het randje balanceerde. Normaal deden ze

elke kuur een standje zwaarder, maar ze zei dat we dat maar niet meer gingen doen. Gelukkig! Dacht ik. Aangezien ik geen 'goede' week had gehad, vond ik dat ik nog niet fysiek en mentaal voldoende hersteld was om die maandag weer te beginnen. Daarom had ik er thuis goed over na gedacht om te vragen of ik het een weekje kon uitstellen.

Maar alleen als dit natuurlijk geen enkel effect heeft op de kanker. Dat moet niet in een week ineens de vrije hand gaan krijgen. Maar gelukkig was het weldegelijk een optie. Normaal als je bloedwaarden niet goed zijn of zelfs als je corona hebt, kan het een week worden uitgesteld. Dus nee, dit was gelukkig geen enkel probleem. Heerlijk even een week extra rust. Ook zonder bloedprikken, dus echt even niks. Gek genoeg voelde het even als een soort mini vakantie. Even stond die achtbaan stil en hoefde ik even helemaal niks. Aan het eind van het gesprek, had ik nog een onbeleefde vraag. Ik wilde graag foto's hebben van mijn CT en PET scans. Helaas kon ze dit door een moeilijk programma niet uitprinten, maar ik kon wel foto's maken van haar beeldscherm.

Niet persé leuk om te bewaren voor later maar wel interessant.

Wellicht is het leuk om het te laten zien aan anderen, of zoals nu voor in mijn boek om te delen met anderen

Ik had een vraag die mij al heel lang bezighield. Hoe klein was mijn luchtpijp nou eigenlijk? Hoe ernstig was het en hoeveel procent was er nog over? De arts vond het een moeilijke vraag en keek mij ernstig aan. "Als ik het een procent moet geven, moet je denken aan ongeveer vijftien procent." Toen werd het even stil. Mijn luchtpijp was nog maar voor vijftien procent open. Bizar... Indrukwekkend ook wel dat je zelfs dan nog een 'soort van' kan ademen. Maar ook schrikbarend en eng dat ik me nu pas besef, dat ik eigenlijk gewoon bijna in levensgevaar was.